

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388326592/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

derføre dømt til at have sin Hals forgjort. Hvilken Dømt i mange tusinde Meneskers Overværelse blev exequeret her paa Aalsøe Mark.

Den Henrettede, hvis Sjælesorger jeg tilforn havde været, forlangte mig til at besøge sig i Fængslet. Og maae jeg med Sanden sige: at jeg aldrig haver meddeelt det hellige Sacramente til Nogen mere velberedt, angergiven og fuldtroende Christen. Han erkjendte selv med inderlig Ruelse, at han havde vandret i kjødelig Sikkerhed, og været et Vredens Barn, hvisarsag Gud hengav ham i Synd og Sindsforhærdelse, ydmygede ham dybt, og gjorde ham meget elendig, at han atter kunde oprejses ved Christo. Han beholdt sin Frimodighed lige til det Yderste, og holdt paa Retterstedet til det omstaaende Folk en Tale fuld af Kraft og Salvelse, hvilken han i sine sidste Dage havde udarbejdet i Fængslet, og lært udenad. Den handlede om Vrede og dens skrækkelige Følger, med bevægelig Anvendelse, paa ham selv, og den grumme Misgjerning, hvortil Vrede havde forledt og henrevert ham. Textens Ord vare tagne af Jeremia: Begrædelses Bog 2 Cap. 6 Vers: *«Han har beskæmmet Præsten i sin Vrede.»* – Derpaa afklædte han sig, bandt selv for sine Øjne, og knælede med foldede Hænder; og som jeg havde udtalt de Ord: *«vær trostig, kjære Broder! idag skalt Du være med Frelseren i Paradiis!»* faldt hans Hoved for Mestermændens Sværd.

Hvad der gjorde ham Døden beedsik, var Tanken om hans tvende Børn, af hvilke den ældste, Sønnen, var fraværende – som Man troede i Kjøbenhavn – men, som vi siden erfarede, i Lund; hvorfor han ogsaa først ankom hertil den samme Aften, som Faderen om Morgen. Datteren, som, sig selv og sin Kjereste til ydermere Hjertesorg, stakket tilforn havde været trogivet til Herredsfogden, tog jeg af Barmhertighed i mit Huus, hvor hun mere død end levende blev henbragt aarle om Morgen, da hun havde taget Afsked med Faderen, hvem hun med datterlig Ømhed havde plejet udi Fængslet.

Da jeg kom tilbage fra den tungeste Gang i mit Liv, fandt jeg hende temmelig rolig og sysselsat med at tilberede den Henrettedes Jordeklæder (thi det var tilladt, at han maatte vende begraves i christen Jord, dog udi al Stilhed). Hun græd ikke mere; men hun talte heller Intet. Jeg taog ogsaa; thi hvad skulde jeg sige hende? og var jeg ikke selv bespændt med mørke Tanker?

En Timestid derefter kom min Vogn, med Liget, og kort herpaa